

+

Homilie op 29-4-2018, Vijfde zondag van Pasen, Jaar B.

Dierbaren,

Wij zijn vandaag een heel bijzondere week begonnen: aanstaande vrijdag hopen wij hier het gouden jubileum van onze Kerkwijding te gaan vieren, en daags daarna wordt Moeder Clara Fey, stichteres van de Zusters van het Arme Kind Jezus, in Aken zaligverklaard.

Moeder Clara was geraakt door de woorden die Jezus in ons Evangelie van vandaag tot zijn leerlingen sprak: *“Blijft in Mij” (Joh 15,4)*, en heeft die aan haar zusters als motto meegegeven. *“Blijft in Mij”*. Drie korte woordjes, maar met wat een inhoud! Zij vormen de kern van het religieuze leven, maar tevens de kern van elk christelijk leven, dat altijd weer aangevochten wordt, in onze tijd zeker niet minder dan in die van Moeder Clara. En het was al zo in Jezus' eigen dagen. St. Jan schrijft in zijn Evangelie: *“Tengevolge hiervan trokken velen van zijn leerlingen zich terug, en verlieten zijn gezelschap. Waarop Jezus aan de twaalf vroeg: ‘Wilt ook gij soms weggaan?’ Simon Petrus antwoordde Hem: ‘Heer, naar wie zouden wij gaan? Uw woorden zijn woorden van eeuwig leven, en wij geloven en weten, dat Gij de Heilige Gods zijt’” (Joh 6,66-69)*. Petrus beseftte, wat Jezus eveneens in ons Evangelie zegt: *“Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, maar alleen als zij blijft aan de wijnstok, zo gij evenmin als gij niet blijft in Mij” (Joh 15,4)*. Petrus zal het later, ten overstaan van de overheden van het volk en de oudsten, nogmaals bevestigen: *“Bij niemand anders is dan ook de redding te vinden, en geen andere naam onder de hemel is aan de mensen gegeven waarin wij gered moeten worden” (Hnd 4,12)*. *“Blijft in Mij”*.

Dat is de kern van ons persoonlijke leven, maar vandaar uit ook voor ons leven als gemeenschap. Een gemeenschap wordt opgebouwd door haar leden, en een gelovige gemeenschap zal des te meer christelijk zijn, naarmate ieder lid persoonlijk meer in Christus blijft.

Maar ‘blijven’ is moeilijk, heel speciaal in onze tijd, die zozeer op verandering gericht lijkt, en zoveel ruimte geeft aan individuele wispelturigheid. Standvastigheid is zeker niet de sterkste kant van onze maatschappij, en wordt al gauw verstaan als starheid, als een gebrek aan vermogen om mee te gaan met de tijd. Wij vergeten soms een beetje, dat er in deze tijd, waarin er, vooral op technisch gebied, zo ontzettend veel verandert, ook nog iets is dat blijft. Ja, dat

zelfs het belangrijkste, of liever gezegd de Belangrijkste, blijft: *“Jezus Christus is dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid” (Heb 13,8).*

Dat brengt ons terug bij het op handen zijnde gouden jubileum van de wijding van deze kerk. Een kerk is – bij alle vergankelijkheid die het materiële nu eenmaal aankleeft – een werkzaam teken van Gods blijven onder ons, en een oproep aan ons om te blijven in Hem. Het is een ruimte die is vrijgemaakt voor God, een ruimte die de blik van ons hart naar boven richt, te midden van zóveel aardse beslommeringen. Een plaats die ons op bijzondere wijze in contact brengt met Degene om wie uiteindelijk alles gaat in ons leven, met Hem die standvastig is, maar niet star, met Hem die de Waarheid is, maar ook de Weg en het Leven, de levende Wijnstok, door Petrus zelfs met een prachtige paradox *“de levende Steen”* genoemd. Hij nodigt ons uit met de woorden: *“Treedt toe tot Hem, de levende steen, door de mensen verworpen, maar uitverkoren en kostbaar in het oog van God.”* En dan vervolgt hij: *“Laat ook uzelf als levende stenen voegen in de bouw van de geestelijke tempel” (1 Pe 2,4-5).*

Ja, want dáár gaat het uiteindelijk om: om die geestelijke tempel die wij samen mogen zijn, als *“medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl de sluitsteen Christus Jezus zelf is, die het hele bouwwerk in zijn voegen houdt. In Hem groeit het uit tot een heilige tempel in de Heer. In Hem wordt ook gij mee opgebouwd tot een woonstede van God, in de Geest” (Ef 2,19-22).*

Ja, die *“woonstede van God”*, dat huis, *“zijn wijzelf, als wij tenminste ons vertrouwen en de hoop die onze trots is ongeschokt bewaren tot het einde” (Heb 3,6).* Laten wij dan *“onwrikbaar vasthouden aan de belijdenis van onze hoop, want Hij die de beloften deed is betrouwbaar. Laten we elkaar in het oog houden om met elkaar te wedijveren in liefde en daden van liefde. Wij moeten niet wegblijven van onze bijeenkomsten, zoals sommigen gewoon zijn te doen; laten we elkaar moed inspreken, en dit te meer naarmate gij de grote dag dichterbij ziet komen” (Heb 10,23-25).*

“Blijft in Mij, dan blijf Ik in u” (Joh 15,4). “Ziet, Ik ben met u, alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld” (Mt 28,20). Amen.